शान्त उपासीत यथाक्रतुरस्मिन् लोके भवति तथेत्य प्रेत्य भवति स क्रतुं कुर्व्वीत" इत्युपक्रम्य "मनोमयः प्राणशरीरः" इत्यादिना छा० उ० "उपासनायां तत्तद्गुणोपाधयोऽभिहिता निर्गुणे प्रथमं चित्तप्रवेशासम्भवेन सगुणे एव मनोऽभिनिवेश्यम् ततो निविष्टमनसः चित्तैकाग्र्यम् ततः उपासितेश्वरानुग्रहादेव समाधियोगसिद्धिः इति पात० सू०भाष्ययोर्दर्शितम्। "ईश्वरप्रणिधानाद्वा" सू० "प्रणिधानाद्भक्तिविशेषादावर्जित ईश्वरस्तमनुगृह्णाति अभिधानमात्रेण" व्यास भा० "प्रणिधानाद्भक्तिविशेषात् मानसाद्वाचिकात् कायिकाद्वा आवर्जित अभिमुखीभूतस्तमनुगृह्णाति अभिध्यानमनागतेऽर्थे इच्छा, इदमस्याभिप्रेतमस्त्विति, तावन्मात्रेण न व्यापारान्तरेण" विव०। तादृशेश्वरोपासनाऽसमर्थस्य तु प्रथमं स्थूलादिभ्यो विविच्यात्मन इन्द्रियाद्यात्मकतया चिन्तनं कार्य्यं तच्चिन्तने च फलमुक्तं वायुपु०। "दश मन्वन्तराणीह तिष्ठन्तीन्द्रियचिन्तकाः। बौद्धाः दश सहस्राणि तिष्ठन्ति विगतज्वराः। पूर्णं शतसहस्रं तु तिष्ठन्त्यव्यक्तचिन्तकाः" विवृतञ्च तत् पात० भाष्यविवृतौ वाचस्पतिना "अव्यक्तमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्रेष्वन्यतममात्मत्वेन प्रतिपन्नाः तदुपासनागततद्वासनावासितान्तःकरणाः पिण्डपातानन्तरमव्यक्तादीनामन्यतमे लीनाः" उक्ततत्तत्कालपर्य्यन्तं तिष्ठन्तीत्यर्थः। उपासनशब्देऽधिकं वक्ष्यते। तन्त्रोक्ता उपासकाश्च पञ्चविधा पञ्चदेवतोपासकत्वात्। "शाक्तः शैवो गाणपत्यः सौरश्च वैष्णवः क्रमात्। उपासकाः पञ्चविधास्तन्त्रशास्त्रविधानतः"। पुनस्ते त्रिविधाः। "सात्त्विको राजसश्चैव तामसश्चेति ते त्रिधा"। प्रकारान्तरेणापि यथासम्भवं त्रिधा। "पशुर्वीरस्तथा दिव्य आचारभेदतस्त्रिधा"

उपासङ्ग पु० उपासजन्ते शरा अत्र उप+आ+सन्ज-आधारे घञ्। १तूणे। "इमे च कस्य नाराचाः सहस्रा लोमवाहिनः। समन्तात्कलधौताग्रा उपासङ्गे हिरण्मये" भा० वि० ४२ अ० "एतान् सर्व्वानुपासङ्गान् क्षिप्रं बध्नीहि मे रथे" वि० ४५ अ० भावे घञ्। २समीपासङ्गे च।

उपासन न० उपास्यन्ते भूयः क्षिप्यन्ते शरा अत्र उप+अस-विक्षेपे आधारे ल्यु। १शरक्षेपशिक्षार्थे शराभ्यासे अमरः। उप+आस-भावे ल्युट्। २चिन्तने मनने ३सेवने च "नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तोपासनेन" "उपसनानि शाण्डिल्यविद्यादीनि" "उपासनस्य चित्तैकाग्र्यं परं प्रयोजनम् अर्चिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकप्राप्तिरवान्तरफलम्" इति वेदान्तसा०। "आचार्य्योपासनं शौचं स्थैर्य्यमात्मविनिग्रहः" इत्युपक्रम्य "एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यत्ततोन्यथा" गीतायाम् आचार्य्योपासनस्य ज्ञानसाधनत्वेन ज्ञानत्वमुक्तम् आचार्य्योपदेशं विना हि ज्ञानानुत्पत्तिः "आचार्य्योपासनं वेदशास्त्रार्थेषु विवेकिता" इत्युपक्रम्य "एतैरुपायैः संशुद्धः सत्वयुक्तोऽमृती भवेत्" याज्ञ० तद्धेतुत्वमुक्तम्। "आचार्य्यमग्निकार्य्यञ्च सन्ध्योपासनमेव च" मनुः। ब्रह्मण उपासनानि च वेदे नानाविधान्युक्तानि तत्र प्रतीकोपासनेतरेषामवान्तरफलमर्चिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकप्राप्तिः। प्राप्तब्रह्मलोकस्य तत्र श्रवणमननादिसम्भवेन क्रममुक्तिः "न स पुनरावर्त्तते" इति श्रुतेः तत्र प्राप्तविवेकस्यैवानावृत्तिर्नान्तरापतने "तत्र प्राप्तविवेकस्यानावृत्तिश्रुतिः" सां०सू० उक्तेः। अतएव "इमं मानवं नावर्त्तन्ते" इति श्रुतौ इममिति इदमा विशेषणात् मानवान्तरे आवृत्तिरिति सूचितम्। कार्य्यब्रह्मणोऽधिकारसमाप्तिपर्य्यन्तं तत्रस्थायिनस्तु तेन सहैव मोक्षः। "कार्य्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परमभिधानात्" शा०सू० उक्तेः ब्रह्मणा सह मे सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे। परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम्" श्रुतेः। प्रतीकोपासनायां तु नार्चिरादिना ब्रह्मलोकप्राप्त्यादि फलम् किन्तु तत्तच्छास्त्रेषूक्तं फलं तत्र तावत् प्रतीकोपासनं तत्फलञ्च शा०सू०भाष्ययोः दर्शितं यथा "न प्रतीकेन हि सः" "मनोब्रह्मेत्युपासीतेत्यध्यात्मम्" "अथाधिदैवतमाकाशो ब्रह्मेति" तथा "आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः, "स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्ते" इत्येवमादिषु प्रतीकोपासनेषु संशयः किमेष्वप्यात्मग्रहः कर्त्तव्यो न वेति। किन्तावत् प्राप्तं तेष्वप्यात्मग्रह एव युक्तः कस्मात्? ब्रह्मणः श्रुतिष्वात्मत्वेन प्रसिद्धत्वात् प्रतीकानामपि ब्रह्मविकारत्वात् ब्रह्मत्वे सत्यात्मत्वोपपत्तेरित्येवं प्राप्ते ब्रूमः। न प्रतीकेष्वात्ममतिं बध्नीयात् न हि स उपासकः प्रतीकानि तान्यात्मत्वेनाकलयेत्। यत्पुनर्ब्रह्मविकारत्वात् प्रतीकानां ब्रह्मत्वं ततश्चात्मत्वमिति, तदसत् प्रतीकाभावप्रसङ्गात् विकारस्वरूपोपमर्देन हि नामादिजातस्य ब्रह्मत्वमेवाश्रितं भवति स्वरूपोपमर्दे च नामादीनां कुतः प्रतीकत्वमात्मग्रहो वा। न च ब्रह्मण आत्मत्वाद्ब्रह्मदृष्ट्युपदेशेष्वात्मदृष्टिः कल्प्या कर्त्तृत्वाद्यनिराकरणात् कर्त्तृत्वादिसर्व्वसंसारधर्म्मनिराकरणेन हि ब्रह्मण आत्मत्वोपदेशनिराकरणेन चोपासनविधानं